

se však mělo za to, že svolení, které vyžaduje čl. 24 obch. zák., může býti dle obdoby čl. 22 obch. zák. nahrazeno svolením dědiců, nedostává se ani tohoto. Za dědice jest pokládati jen toho, kdo se jako takový přihlásil k pozůstalosti a dědictví přijal, neboť jen on představuje zůstavitele (§ 547 obč. zák.). Mluví-li tedy zákon o dědicích, má na zřeteli dědice skutečné a nikoli snad jen presumptivní. Z potvrzení pozůstalostního soudu ze dne 28. června 1926 vyplývá, že pozůstalost po Gustavu L-ovi nebyla pro nedostatek jmění projednána. Není tu tedy vůbec osob, které by mohly dáti svolení k dalšímu vedení firmy, tudíž ani podmínek čl. 24 obch. zák. Svolení toto nemůže býti nahrazeno ani prohlášením pozůstalostního soudu, který není k tomu povolán, by ujednával právní jednání z a s t r a n y, nýbrž nanejvýše jen, by jejich právní jednání po případě schvaloval. Rozhodnutí nižších soudů jsou ve zřejmém rozporu se zákonem, dovolací rekurs jest v Šu 16 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. z. odůvodněn.

Čís. 6568.

Lze zabavití nájemní práva dlužníkovu k místnostem sloužícím k výkonu hostinské živnosti, jež byly pronajaty majitelem hostinské koncese dlužníku jako náměstkou koncese.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1926, R I 1072/26.)

Ku vydobytí peněžitě pohledávky navrhl vymáhající věřitel, by byla povolena exekuce a) zabavením nájemního práva, příslušejícího dlužníku ku dvěma hostinským místnostem, kuchyni a dvoru, a b) práv z pachtovní smlouvy, jež příslušejí dlužníku z práva náměstka v koncesi náležející propachtovateli, jakož i zpeněžením práv těch veřejnou dražbou. Exekuce zabavením a zpeněžením práv ad b) byla pravoplatně povolena a nepřichází tu v úvahu. Exekuční návrh na zabavení a zpeněžení práv ad a) s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, r e k u r s n í s o u d povolil exekuci zabavením práv těch, s tím, že o návrhu na zpeněžení bude rozhodnuto až po výsledku dlužníka. D ů v o d y: Zabavení nájemních práv není v zásadě vyloučeno, ježto práva tato mohou býti zpeněžena přenecháním jich jinému, pokud tomu nebrání předpis Šu 1098 obč. zák., kteréž závady v projednávaném případě není (srv. k tomu Neumann, Komentář k ex. řádu při Šu 331 ex. ř.). Jest zjištěno, že nejde o nájemní práva k soukromému bytu dlužníkovu, nýbrž o místnosti, jež jsou určeny k výkonu živnosti hostinské a jež byly majitelem koncese dány dlužníku v nájem, správně do pachtu. Že tu jde v pravdě o nájem, vyplývá i z toho, že dlužník není pachtýřem hostinské živnosti ani koncese, nýbrž pouze náměstkem majitele koncese. Poukaz na § 19 a 20 živn. řádu nemůže toto nájemní právo odňati exekuci. Z těchto zákonných ustanovení vyplývá pouze, že přenesení živnosti hostinské a výčepní, jak jest tam blíže uvedeno, do jiné místnosti vyžaduje zvláštního svolení živnostenského řádu. Vzhledem k úvahám prvního soudu lze pouze

vyloučiti případné zvláštní zpeněžení oněch nájemních práv bez ohledu na náměstnictví v hostinské koncesi. Nijak však tím není o sobě vyloučeno zabavení. Zabavení nájemních práv k místnostem, určeným pro výdělečnou činnost, jeví se přímo nezbytným a vhodným ku zpeněžení již právoplatně zabavených práv z náměstnictví v koncesi. Předmětem exekuce není nikterak zabavení hostinské živnosti jako celku, takže nemůže býti o tom řeči, že by zabavením a zpeněžením tohoto práva byla exekuce vyčerpána.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu s tím, že se dlužníku přikazuje, by se zdržel všelikého nakládání právem, uvedeným v napadeném usnesení.

D ů v o d y:

Podle §u 3 a 54 ex. ř. jsou pro povolení exekuce směrodatny údaje návrhu. Vymáhající věřitel má udati, které prostředky exekuční navrhuje. V tomto případě navrhl vymáhající věřitel dva prostředky, z nichž jeden [bod b)] jest již právoplatně povolen, a jde ještě o návrh bod a). Rekursní soud správně dovodil přípustnost a dokonce i účelnost tohoto exekučního prostředku, a stačí stěžovatele odkázati na důvody napadeného usnesení. Rekursní soud správně též poukazuje na to, že předmětem exekuce není zabavení hostinské živnosti jako celku a že z předpisu §§ 19 a 20 živn. řádu nelze dovoditi nepřípustnost a zbytečnost exekučního prostředku, o nějž jde. Péče o to, by dbáno bylo předpisů živnostenského řádu, přísluší živnostenským úřadům, které mají říznou donucovací moc k odstranění nezákonného stavu a po případě mohou naříditi, by hostinec byl zavřen až do odstranění závady. Živnostenský úřad vypořádá se po případě i s tím, mělo-li zřízení náměstka dle §u 55 živn. řádu a s o u č a s n ý pronájem místností hostinských (rekursní soud správně dovodil, že tu nejde o pacht) míti ten účel, by se obešly předpisy živnostenského řádu o pachtu nebo podpachtu hostinské živnosti. Prvý soudce neměl se vůbec před povolením exekuce obíratí vyšetřováním místních poměrů a při tom řešiti otázky a poměry mezi dlužníkem a poddlužníkem. Šetření to jest zbytečno, ježto musí býti ponecháno úvaze vymáhajícího věřitele, by sám navrhl vzhledem k poměrům vhodné exekuční prostředky. To patrně zejména v tomto případě, kde poddlužník mluví o zřízení náměstka, kdežto dlužník v dovolacím rekursu uvádí, že jde o pachtovní smlouvu ohledně živnostenské koncese. Povolení exekuce nelze konečně odepříti ani z toho důvodu, že by snad některý způsob zpeněžení zabaveného práva zdál se býti nemyslitelným. Poukaz stěžovatelův na rozhodnutí čis. 4984 sb. n. s. není případný, ježto tam šlo o pacht živnosti a o současné přenechání místností hostinských. Nemohlo proto býti dovolacímu rekursu vyhověno. Vzhledem k přesnému předpisu §u 331 ex. ř. bylo k napadenému usnesení přičiniti dodatek, obsahující příkaz v tomto §u uvedený.